

Ἐπί σχεδίου Νόμου «περὶ ρυθμίσεως θεμάτων τινῶν τοῦ Εἰδικοῦ Τέλους Ἐποικισμοῦ».

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ υποβάλωμεν ὑπὸ τὴν κρίσιν Ἰμῶν τὸ παρὸν Σχέδιον Νόμου καὶ νὰ ἐκθέσωμεν τὰ ἀκόλουθα ἐπὶ τῶν, διὰ τῶν διατάξεων αὐτοῦ, ρυθμιζομένων θεμάτων :

α. Τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον Ἐποικισμοῦ, Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ἐκπροσωπούμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργοῦ Γεωργίας, σκοπὸν ἔχει τὴν ἐν γένει οἰκονομικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐποικιστικῶν προγραμμάτων τῶν ἐκτελουμένων διὰ τῆς Δ/νσεως Ἐγγείου Ἰδιοκτησίας καὶ τῆς Ὑπηρεσίας Τοπογραφῆσεων καὶ Μηχανογραφῆσεως τοῦ Ἰπουργείου Γεωργίας καὶ τὴν καταβολὴν ἀπασῶν τῶν δαπανῶν τῶν ἀναγκαιουσῶν διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων, συμφῶνως πρὸς τὰ ἄρθρα 2 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 22.10.1941 Κανονιστικοῦ Διατάγματος «περὶ Εἰδικοῦ Ταμεῖου Ἐποικισμοῦ» (Φ.Ε.Κ. 355 τεύχος Α' 24.10.1941). Διαχειρίζεται ἀπαντα τὰ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου περιελθόντα ἀγροτικὰ ἀκίνητα ἐξ ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως, ἀγορᾶς ἢ δωρεᾶς πρὸς ἀποκατάστασιν ἀκτημόνων καλλιεργητῶν ἐντοπίων ἢ προσφύγων, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ κυριότης τούτων παραμένει εἰς τὸ Δημόσιον.

β. Τὸν κυριώτερον πόρον τοῦ Εἰδικοῦ Ταμεῖου Ἐποικισμοῦ ἀποτελεῖ τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 220 τοῦ Ἀγροτικοῦ Κώδικος, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη μερικῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Α.Ν. 1832/1951 καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Ν.Δ. 3784/1957, εἰδικὸν τέλος ὑπὲρ τοῦ ὡς εἴρηται Ταμεῖου, ἐπιβαλλόμενον ἐφ' ἐκάστης ἐξ ἐπαχθοῦς ἢ χαριστικῆς αἰτίας, ὀλικῆς ἢ μερικῆς μεταβιβάσεως διὰ πράξεων ἐν ζωῇ κλήρου (γαίων, οἰκοπέδου, οἰκῆματος) παραχωρηθέντος δι' ἀγροτικὴν ἀποκατάστασιν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ἐποικιστικῆς ἐν γένει Νομοθεσίας, συνιστάμενον εἰς ποσοστὸν ἐκ 10 % ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τῆς τιμῆς κτήσεως καὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς μεταβιβάσεως. Τὸ αὐτὸ τέλος ἐπιβάλλεται καὶ διὰ τὰς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Ν.Δ. 3958/59, ἐπικυρώσεις ἀνωμάτων δικαιοπραξιῶν μεταβιβάσεως ἐποικιστικῶν ἀκινήτων εἴτε αὐταὶ ἔλαβον χώραν διὰ δημοσίου ἐγγράφου, εἴτε διὰ ἰδιωτικοῦ τοιοῦτου, φέροντος βεβαίαν χρονολογίαν.

γ. Διὰ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, δὲν καθορίζεται σαφῶς ὁ ὑπόχρεως καταβολῆς τοῦ εἰδικοῦ τούτου τέλους, ἐὰν δηλονότι, ὑπόχρεως καταβολῆς καθίσταται ὁ πωλητὴς κληροῦχος ἢ ὁ ἀγοραστὴς τοῦ ἀκινήτου οὐδὲ καθορίζεται ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ τέλους ἰδίᾳ εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Ν.Δ. 3958/59 καὶ οὕτως, ἡ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν βεβαίωσις τοῦ εἰδικοῦ τούτου τέλους, στήριζεται εἰς σχετικὰς ἐγκυκλίους διαταγὰς τοῦ Ἰπουργείου Οἰκονομικῶν, στηριζομένων καὶ τούτων εἰς ἀποφάσεις Φορολογικῶν Δικαστηρίων. Τὸ κενὸν τούτο ἔδωσεν ἀφορμὴν νὰ γενωνῆται ἀμφισβητήσεις περὶ τοῦ ὑποχρέου τῆς καταβολῆς τοῦ εἰδικοῦ τούτου τέλους Ἐποικισμοῦ καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τούτου, δοθέντος ὅτι κατὰ καιροὺς ἔχουν ὑποστηριχθῆ διάφοροι ἀπόψεις ἐπὶ ὠρισμένων περιπτώσεων μεταβιβάσεως ἐποικιστικῶν ἀκινήτων εἴτε αὐταὶ ἔλαβον χώραν διὰ τῆς καταρτίσεως ὀριστικοῦ συμβολαίου εἴτε πρόκειται περὶ ἐπικυρώσεως δικαιοπραξιῶν γενομένων κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τῆς Ἀγροτικῆς Νομοθεσίας περὶ τῶν περιορισμῶν τῶν διὰ πράξεων ἐν ζωῇ μεταβιβάσεων τῶν κληρῶν.

δ. Διὰ τῶν προτεινομένων διατάξεων, ἀφ' ἑνὸς μὲν σκοπεῖται ἡ ἀποσαφήνισις καὶ ὁ σαφὴς καθορισμὸς, τοῦ τε ὑποχρέου καταβολῆς τοῦ εἰδικοῦ τούτου τέλους καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ αὐτοῦ, τόσον εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς νομίμου μεταβιβάσεως ἐποικιστικῶν ἀκινήτων, ὅσον καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ἐπικυρώσεως, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Ν.Δ. 3958/59 προβλεπομένην διαδικασίαν, τῶν ἀνωμάτων δικαιοπραξιῶν, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἡ θέσπισις εὐεργετικῶν μέτρων ἐφ' ὅσον ὁ μεταβιβαζόμενος γεωργικὸς κληρὸς δὲν κέκτηται οἰκοπεδικὴν ἀξίαν κλπ., ὁ δὲ ἀγοραστὴς εἶναι ἀγρότης. Εἰδικώτερον δι' ἐκάστης διατάξεως τοῦ ὑπὸ ἐγκρίσιν Νόμου ρυθμίζονται τὰ ὡς ἄνω θέματα ὡς ἀκολούθως :

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου ρυθμίζεται τόσον ὁ καιρὸς ἀρχὴν ὑπόχρεως τῆς καταβολῆς τοῦ ὡς ἄνω τέλους ὅσον καὶ ὁ χρόνος ὑπολογισμοῦ τῆς ἀξίας τοῦ μεταβιβαζομένου ἀκινήτου ἀναλόγως πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 1587/50, «περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1587/1950 Ἀναγκ. Νόμου «περὶ φόρου μεταβιβάσεως ἀκινήτων» καὶ τοῦ Ν.Δ. 329/74 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ διὰ τοῦ Ν. 1587/1950 κυρωθέντος Α.Ν. 1521/1950 «περὶ φόρου μεταβιβάσεως ἀκινήτων», ὀριζόμενα, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ὑποχρέους καταβολῆς τοῦ φόρου μεταβιβάσεως κ.λπ.

Εἰδικώτερον : Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ὡς εἴρηται ἄρθρου ὀρίζεται ὅτι τὸ τέλος βαρύνει κατ' ἀρχὴν τὸν πωλητὴν τοῦ ἐποικιστικοῦ ἀκινήτου, δι' ὃ ποσὸν ἀναλογεῖ εἰς τοῦ ἐν τῷ οἰκείῳ συμβολαίῳ ἀναγραφομένου τιμήματος τοῦ ἀκινήτου. Διὰ τὴν τυχόν ὁμοῦς προκύπτουσαν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἀγοραίας ἀξίας τοῦ μεταβιβαζομένου ἀκινήτου καὶ τοῦ ἐν τῷ μεταβιβαστικῷ συμβολαίῳ ἀναγραφομένου τιμήματος ὑπόχρεως διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐκ τῆς διαφορᾶς ταύτης ἀναλογούντος τέλους ὀρίζεται ὁ ἀγοραστὴς (βλ. ἄρθρον 5 παράγρ. 1β καὶ ἐδάφ. 2 Ν. 1587/50 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ Ν. Δ/γμα 329/74). Διὰ τῆς παραγράφου 2, ἀφορώσης εἰς τὴν ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Ν.Δ. 3958/59 προβλεπομένην νομιμοποίησιν ἢ κύρωσιν τῶν κατὰ παράβασιν τῶν ἀπαγορευτικῶν διατάξεων τῆς ἀγροτικῆς νομοθεσίας γενομένων μεταβιβάσεων, ὀρίζεται :

α) ὡς πρὸς μὲν τὸν χρόνον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀξίας τοῦ μεταβιβασθέντος ἀκινήτου, ὁ τοιοῦτος τῆς συντάξεως τοῦ ἰημοσίου ἐγγράφου, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑπὸ τῆς παραγράφου τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Ν.Δ. 3958/59 νομιμοποιουμένας μεταβιβάσεις γενομένας διὰ δημοσίου ἐγγράφου καὶ τοῦτο διότι ὑφίσταται ἤδη δημόσιον ἐγγράφον, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται, ἀσχέτως πρὸς τὰς ἐκ τοῦ Ἀγροτικοῦ Νόμου ἀκυρότητας, ἡ σύμβασις μεταβιβάσεως κατὰ τὰ τυπικὰ στοιχεῖα αὐτῆς, ὡς πρὸς δὲ τὸν χρόνον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ τέλους, ὡς πρὸς τὰς δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἢ προσυμφώνου δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ γενομένας ἀκύρους μεταβιβάσεις, ὁ χρόνος τῆς ὑποβολῆς τῆς πρὸς τὸ Εἰρηνοδικεῖον αἰτήσεως κυρώσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἢ τελέσεως τῆς προσυμφωνηθείσης δικαιοπραξίας (παράγρ. 2 καὶ 5 ἐδ. 2 ἄρθρον 15 τοῦ Ν. Δ/τος 3958/59), καὶ τοῦτο διότι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ κύρωσις τῆς δικαιοπραξίας συντελεῖται μόνον διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἧτις ἀπόφασις δημιουργεῖ τίτλον κυριότητος δεκτικὸν μεταγραφῆς. Περαιτέρω διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς παραγράφου 2 ἐδάφ. 1 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Ν.Δ. 3958/59, ἐπιτρέπουσαν τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ προσυμφώνου συναψιν ὀριστικοῦ συμβολαίου, ὀρίζεται ὡς χρόνος ὑπολογισμοῦ τῆς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου, ὁ τῆς συνάψεως τοῦ ὀριστικοῦ συμβολαίου μεταβιβάσεως.

β) Ὡς πρὸς τὸν ὑπόχρεων καταβολῆς τοῦ τέλους, ὀρίζεται, ἐν ὅψει τῶν προεκτεθέντων, ὁ πωλητὴς κληροῦχος τοῦ ἀκινήτου μόνον διὰ τὸ ἀναλογεῖν τέλος ἐπὶ τοῦ, ἐν τῷ οἰκείῳ μεταβιβαστικῷ δημοσίῳ ἢ ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ ἢ προσυμφώνῳ, ἀναγραφομένου τιμήματος καὶ μέχρι τοῦ ὕψους αὐτοῦ, διότι ἄλλως θὰ ἦτο ἐξοντωτικὸν διὰ τὸν πωλητὴν νὰ ὑποχρεωθῆ νὰ καταβάλῃ τὸ τέλος τοῦτο ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου κατὰ τὴν συντέλεσιν τῆς δικαιοπραξίας ἧτις χωρεῖ μετὰ πάροδον πολλῶν ἐτῶν ὅτε ἡ ἀξία τοῦ ἀκινήτου εἶναι πολλαπλασία τῆς τοιαύτης κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεως τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἢ δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ προσυμφώνου, ἧτις νὰ καταβάλῃ τέλος ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Ταμεῖου Ἐποικισμοῦ ἀνερχόμενον εἰς πολλαπλάσιον τοῦ εἰσπραχθέντος τιμήματος.

\*Άρθρον 2.

1. Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 προβλέπεται ἡ ἀπαλλαγὴ ἐκ τῆς καταβολῆς τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 220 τοῦ Ἀγροτικοῦ Κώδικος, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Α.Ν. 1832/51 καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Ν.Δ.



3784/57, προβλεπομένου ειδικού τέλους, υπέρ Ειδικού Ταμείου Έποικισμού κατά τας μεταβιβάσεις Έποικιστικών ακινήτων, εφ' όσον ο αγοραστής τυγχάνει κατά κύριον επάγγελμα γεωργός. Το μέτρον τούτο λαμβάνεται εφ' ένός μόνον διά την παροχήν δυνατότητος (κινήτρου) μεγεθύνσεως τών γεωργικών εκμεταλλεύσεων τών ανηκουσών εις αγρότας, εφ' έτέρου δέ διότι διά τής περιελεύσεως του γεωργικού κλήρου εις αγρότην δέν υφίσταται ο δικαιολογητικός λόγος έπιβολής του ως άνω τέλους, όστις απέβλεπε εις την παρ' αγρότου εκμετάλλευσιν του γεωργικού κλήρου.

2. Έκ τής ως άνω απαλλαγής εκρίθη έπιβεβλημένον ύπως εξαίρουνται τά έποικιστικά εκείνα ακίνητα τά έχοντα κατά τόν χρόνον τής οριστικής μεταβιβάσεως τής κυριότητος αυτών, ως εκ τής θέσεως των του προορισμού των ή τής τουριστικής ή άλλης μορφής αξιοποιήσεως τής περιοχής, οικοπεδινήν αξίαν, καθ' όσον, ούτως, εξέφυγον του σκοπού δι' έν είχαν παραχωρηθί εις ακτήμονας καλλιεργητάς, πρós αγροτικήν εκμετάλλευσιν και μόνον. Τούτο δέ διότι αντίκειται πρós την περί δικαίου αντίληψιν, ύπως το τέλος τούτο, ύπερ έπιβλήθη πρós εξυπηρέτησιν τών γενικώτερον δημοσίου συμφέροντος σκοπών του Κράτους εν τή έποικιστική άποκαταστάσει, μη καταβάλλεται παρ ά των κληρούων έν οι γεωργικοί κλήροι απέκτησαν την κατά τά άνω ύπεραξίαν, ένψ ή εκτασις παρεχωρήθη αυτοίς ύπό του Κράτους αντί εύτελουσ τιμήματος (1/3 τής κατά τόν χρόνον τής παραχωρήσεως αξίας), αίφνιδίως δέ ούτοι, έπλούτισαν λόγω τής άλμασάδους αύξήσεως τής αγοραίας αξίας τών κλήρων των (παράγρ. 2).

3. Διά τής παραγράφου 3 του έν λόγω άρθρου προβλέπεται ή μη καταβολή του ειδικού τέλους εις τās περιπτώσεις διανομής του έπικοίνου κλήρου μεταξύ τών συνδικαιούχων, ήτοι κλήρων οικογενειακών, κλήρων παραχωρηθέντων εις χήρας καλλιεργητών μετά τέκνων και κληρονομιαίων κλήρων, διότι εις τās περιπτώσεις τούτας, δέν μεταβιβάζονται κλήροι πρós τρίτους, αλλά οι ιδανικοί, κληρουχικώ ή κληρονομικώ δικαιώματι, συγκύριοι, καθιστούν έαυτούς διά διανομής δικαιούχους επί διαιρετού και συγκεκριμένου τμήματος του, εφ' ου το ιδανικόν μερίδιόν των, κλήρου. Είς άς όμως περιπτώσεις, μετά την διανομήν, μεταβιβάζεται το έπιμερισθέν ως άνωτέρω συγκεκριμένον μερίδιον, εις τρίτους, τότε και μόνον έπιβάλλεται και όφείλεται το τέλος τούτο και εφ' όσον βεβαίως δέν έμπίπτει εις την περίπτωση τών παραγράφων 1 και 4 του άρθρου 1 του ύπό κρίσιν σχεδίου Νόμου.

4. Πρós άρσιν τυχόν άμφιβολιών, διά τής παραγράφου 4 όρίζεται ότι αι εξαίρέσεις άπό τής καταβολής του Ειδικού τέλους αι άναφερόμεναι εις το άρθρον 9 παράγραφος 3 του Α.Ν. 1832/51 διατηρούνται έν ισχύι. Αι εξαίρέσεις αύται άφορούν 1) εις πās μεταβίβασιν μετά την πρώτην άτελώς ή μη γενομένην, 2) εις τās περιπτώσεις καθ' άς το έποικιστικόν ακίνητον μεταβιβάζεται : α) λόγω προικός συνιστωμένης πρós κατιόντας ή άδελφούς ή μεταξύ συζύγων, β) διά πράξεων έν ζωή πρós τās άμέσως έξ άδιαθέτου κληρονόμου του κληρούου, γ) επί κλήρων προσερχομένων έξ έκουσίας πωλήσεως και δ) επί ανταλλαγών κατ' έφαρμογήν τών διατάξεων του άρθρου 218 του Άγροτικού Κώδικος.

5. Σημειούται ότι το ύπ' όψιν τέλος, βάσει τών διατάξεων τής παραγράφου 5 του άρθρου 220 του Άγροτικού Κώδικος και του άπό 13.9.1959 Διατάγματος «περί καθορισμού τών άπαιτουμένων δικαιολογητικών διά την έφαρμογήν του άρθρου 15 του Ν. Δ/τος 3958/59», καθορίζεται και είσπράττεται όμου μετά του φόρου μεταβιβάσεως, βεβαιούται δέ ύπό του οικείου Οικονομικού Έφόρου, έν όψει και τών διατάξεων του Δ/τος 329/1974 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως τών διατάξεων του διά του Ν. 1587/1950 κυρωθέντος Α.Ν. 1521/1950 «περί φόρου μεταβιβάσεως ακινήτων».

Άρθρον 3.

Διά τών διατάξεων του άρθρου τούτου ρυθμίζονται τά τής καταβολής τών βεβαιωθέντων και μη καταβληθέντων τελών έποικισμού μετά τών προσυζήσεων προστίμων κλπ. διά τās μέχρι τής ισχύος του ύπό κρίσιν σχεδίου Νόμου γενομένης άνωμάλους μεταβιβάσεις έποικιστικών ακινήτων, αίτινες

έκυρώθησαν κατ' έφαρμογήν τών διατάξεων του άρθρου 15 του Ν.Δ. 3958/1959. Η ρύθμισις χωρεί κατά την αύτην τεθείσαν άρχήν ύπό τών άρθρων 1 και 2 του παρόντος σχεδίου. Ούτω : 1) Διά τās μεταβιβάσεις αίτινες έχώρησαν επί έποικιστικών ακινήτων άτινα δέν ύπάγονται εις την κατηγορίαν τής παραγράφου 2 του άρθρου 2 του παρόντος σχεδίου ήτοι τά μη έχοντα οικοπεδικήν αξίαν (βλέπε άνωτέρω) και ο αγοραστής είναι κατά κύριον επάγγελμα γεωργός, το βεβαιωθέν και μη καταβληθέν τέλος έποικισμού μετά τών προσθέτων τελών, άνεξαρτήτως του άν έβεβαιώθη εις βάρος του πωλητού ή του αγοραστού, διαγράφεται όλοσχερώς. Τά τυχόν όμως καταβληθέντα ποσά δέν έπιστρέφονται (παραγρ. 1). 2) Διά τά ακίνητα τών όποιών ο αγοραστής δέν είναι κατ' επάγγελμα γεωργός ή τών ύπαχομένων εις την κατηγορίαν τής παραγράφου 2 του άρθρου 2 του παρόντος σχεδίου (οικοπεδική αξία), τά βεβαιωθέντα εις βάρος του πωλητού ποσά μετά τών προσθέτων τελών προστίμων και τόκων επί τής διαφοράς τής προκυψάσης εκ τής μετ' εκτίμησιν τής άρμοδίας Οικονομικής Έφορίας μεταξύ τής έν τώ οικείω μεταβιβαστικώ δημοσίω ή ιδιωτικώ έγγραφω άναγραφομένης αξίας και τής κατά τόν χρόνον τής μεταβιβάσεως ή κυρώσεως εκτιμηθείσης τοιαύτης, διαγράφονται, καθ' όσον θά ήτο έξοντωτικόν διά τόν πωλητήν να καταβάλη, τέλος πολλακίς πολλαπλασίας αξίας του είσπραχθέντος τιμήματος. Ούτω θά καταβάλληται ύπό του πωλητού μόνον το όφειλόμενον τέλος το άναλογούν επί του έν τώ οικείω μεταβιβαστικώ έγγραφω άναγραφόμενου τιμήματος. Έφ' όσον δέ ή ως άνω διαφορά μεταξύ τής άναγεγραμμένης αξίας και τής μετ' εκτίμησιν τοιαύτης δέν έχει βεβαιωθεί εις βάρος του αγοραστού, θά ήτο άντισυνταγματικόν να θεσπισθί διάταξις έπιβαρύνσεως τούτου. Είς τās περιπτώσεις όμως καθ' άς αι ως άνω βεβαιώσεις διά την ρηθείσαν κατηγορίαν έποικιστικών ακινήτων έγένετο εις βάρος τών αγοραστών ουδεμία διαγραφή προβλέπεται ουδέ δεδικαιολογημένη θά είναι, καθόσον ο όφειλούμενος έν τής ύπερτιμήσεως είναι ο αγοραστής (παράγρ. 2). Έν συνεχεία διά τής αύτης παραγράφου έν τέλει, προβλέπεται ρύθμισις επί άλληλεγγύου κατά νόμον ύποχρέωσεως καταβολής του τέλους μη πρεχομένης δυνατότητος εις τόν αγοραστήν άναγωγής του κατά του πωλητού διά το όλον ή μέρος τής τοιαύτης όφειλής των, διότι, κατά τά προεκτεθέντα, το πκρά του πωλητού είσπραχθέν τίμημα είναι κατώτερον του εκ τής ύπερτιμήσεως του ακινήτου όφειλομένου τέλους.

Άρθρον 4.

Διά του άρθρου 4 σκοπείται ή προσυζήσις τής αξίας τών απαλλοτριουμένων γεωργικών κλήρων (γαιώ, οι ύπέδων), ουχι μόνον διά του φόρου μεταβιβάσεως, αλλά και διά του κατά τās διατάξεις του άρθρου 220 του Άγροτικού Κώδικος, ως τούτο άντικατεστάθη μερικώς διά του άρθρου 9 του Α.Ν. 1832/51 και συνεπληρώθη διά του άρθρου 30 του Ν.Δ. 3784/57 ειδικού τέλους ύπερ του Ειδικού Ταμείου Έποικισμού. Ούτως εξασφαλίζεται ή είσπραξις του έν λόγω τέλους άνω έπιβαρύνσεως του καθ' ου ή απαλλοτριώσις κληρούου, όστις είσπράττει πλήρη άπεζήμίωσιν διά το απαλλοτριούμενον έποικιστικόν ακίνητόν του.

Έν Αθήναις τή 25 Σεπτεμβρίου 1975

Ο: Υπουργοί

Οικονομικών Γεωργίας  
ΕΥΑΓΓ. ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ ΙΠΠ. ΙΟΥΔΑΝΟΓΛΟΥ

ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ

Περί ρυθμίσεως δεμάτων τινών του Ειδικού Τέλους Έποικισμού.

Άρθρον 1.

Υπόγειοι καταβλητές του Ειδικού Τέλους Έποικισμού.

1. Το κατά τās διατάξεις του άρθρου 220 του Άγροτικού Κώδικος ως έτροποποιηθή ύφειλόμενον τέλος, διά τās άπό τής ισχύος του παρόντος και έφεξής μεταβιβάσεις έποικιστικών ακινήτων έάρνει τόν πωλητήν του ακινήτου, δι' ό ποσόν